

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΥ

Παραγωγή: Onassis Culture

Σκηνοθεσία – Σενάριο - Φωτογραφία:

Εύα Στεφανή

Μοντάζ: Παναγιώτης Παπαφράγκος

Πρωταγωνιστούν: Δημήτρης Παπαϊωάννου
και συνεργάτες

Χώρα: Ελλάδα (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 79'

Προβολή Δευτέρας: Ώρα 7.00 μ.μ.

Προβολή Τρίτης: Ώρα 9.30 μ.μ

Διακρίσεις:

Η ταινία και η σκηνοθέτης Εύα Στεφανή έχει λάβει 2 υποψηφιότητες στο Διεθνές Διαγωνιστικό του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης 2025 (Χρυσό Αλέξανδρο) και στο L'Europe autour de l'Europe (Connexions).

Μπορεί η τέχνη να νοηματοδοτήσει τη ζωή μας; Η σκηνοθέτρια Εύα Στεφανή ακολουθεί την προετοιμασία και την περιοδεία στις ευρωπαϊκές σκηνές του έργου Εγκάρσιος Προσανατολισμός του κορυφαίου Έλληνα δημιουργού, σε παραγωγή της Στέγης του Ιδρύματος Ωνάση, και παρατηρεί από απόσταση αναπνοής τον ιδιοφυή καλλιτέχνη Δημήτρη Παπαϊωάννου και τους συνεργάτες του στην προσπάθειά τους να δώσουν σχήμα και πνοή στο έργο. Η ταινία, όμως, δεν είναι μόνο ένα ντοκιμαντέρ για μια παράσταση ή για έναν καλλιτέχνη, αλλά μια μελέτη για τη φύση της δημιουργίας.

«Η καρδιά του ταύρου», είναι ένα ιδιότυπο πορτρέτο του σκηνοθέτη και χορογράφου Δημήτρη Παπαϊωάννου.

Η Εύα Στεφανή κινηματογραφεί τις πρόβες του «Εγκάρσιου Προσανατολισμού» του Δημήτρη Παπαϊωάννου, πλάθοντας ένα ντοκιμαντέρ με το διεισδυτικό βλέμμα με τη οποίο παρατηρεί τους ανθρώπους και τα πράγματα.

Η Εύα Στεφανή ξεκίνησε να κινηματογραφεί τις πρόβες του «Εγκάρσιου Προσανατολισμού» του Δημήτρη Παπαϊωάννου ένα σχεδόν χρόνο μετά την έναρξή τους. Οι πρόβες θα συνέχιζαν σχεδόν στο διηκεές, όσο η πανδημία κρατούσε κλειστά τα θέατρα και σε ένα βασανιστικό λίμπο κάθε, καλλιτεχνική και μη, ανθρώπινη δραστηριότητα. Μπαίνοντας μέσα στην κεντρική σκηνή της Στέγης του Ιδρύματος Ωνάση με την κάμερα της, η Εύα Στεφανή μπήκε μέσα σε ένα μικρόκοσμο που αφηγούνταν (ή προσπαθούσε να αφηγηθεί) καθημερινά τη δική του ιστορία, φτιαγμένη από υλικά που λίγο είχαν να κάνουν με την παγκόσμια τρομακτική συνθήκη του εγκλεισμού.

Ή μήπως όχι;

Μήπως ο εγκλεισμός και οι τεχνικές της αντιμετώπισης του έπαιξαν ρόλο όχι μόνο στην απόφαση να συνεχίζουν οι πρόβες μέχρι νωτέρας, αλλά τελικά και στην ίδια την τελική παράσταση; Μήπως αυτή η εξωγενής συνθήκη δεν έμενε έξω από την κλειστή πόρτα των προβών αλλά έδωσε το στίγμα της και στο τελικό αποτέλεσμα ενός ντοκιμαντέρ καλειδοσκοπικού και τελικά κλειστοφοβικού - καθώς καταγράφει την προετοιμασία μιας παράστασης και δεν βγαίνει παρά σπάνια εκτός από την πλατεια, τη σκηνή, τα καμαρίνια και τους διαδρόμους των θεάτρων. Ή μήπως όχι;

Δεν υπάρχουν απαντήσεις.

Ο.τι είναι ο «Εγκάρσιος Προσανατολισμός» είναι αυτό που βλέπεις, αλλά κυρίως αυτό που νιώθεις βλέποντας την παράσταση. Όσο και να αναλύσεις ή να εξηγήσεις τίποτα δεν είναι πιο δυνατό από αυτό που βλέπεις. Ο,τι

είναι η «Καρδιά του Ταύρου» είναι αυτό που βλέπεις, αλλά κυρίως αυτό που νιώθεις βλέποντας το ντοκιμαντέρ. Όσο και να αναλύσεις ή να εξηγήσεις τίποτα δεν είναι πιο δυνατό από αυτό που βλέπεις. Ό,τι είναι ο Δημήτρης Παπαϊωάννου είναι αυτό που βλέπεις αλλά κυρίως αυτό που νιώθεις βλέποντας τον να κοιτάζει με μωωπικό βλέμμα τις πρόβες, τα λυμένα κορδόνια στο παπούτσι ενός από τους χορευτές του, το χριστουγεννιάτικο special της Μαράια Κάρεϊ.

Η «Καρδιά του Ταύρου» είναι ακόμη ένα κομμάτι στο έργο της Εύας Στεφανή, φτιαγμένο με το ίδιο διεισδυτικό βλέμμα αλλά και την ελαφρότητα της αν-οικειότητας με τη οποία παρατηρεί τους ανθρώπους και τα πράγματα. Φαινομενικά είναι ένα ντοκιμαντέρ για τις πρόβες μιας παράστασης και στη διαδρομή γίνεται ένα πορτρέτο ενός ανθρώπου που «σκισσάρεται» και «σβήνεται» την ώρα που δημιουργείται σε μια παράδοση, συναρπαστική, live εκδοχή μιας ευρύτερης μαγνητοσκόπησης εικόνων, ήχων και εμπειριών.

Στην πραγματικότητα η «Καρδιά του Ταύρου» είναι κάτι άλλο και από αυτά τα δύο, απροσδιόριστο ακόμη και όταν πιστεύεις ότι το έχεις ανακαλύψει. Μια σπουδή πάνω στο backstage, ένα δοκίμιο πάνω στον ανδρισμό, ένα παιχνίδι με την παιδική ηλικία, η ιστορία ενός αγοριού που χάνει τον πατέρα του, ένα κόμικ που γράφει διαρκώς «συνεχίζεται στο επόμενο», μια δοκιμή πάνω στο πως μπορείς να προσομοιώσεις το ανθρώπινο βλέμμα όταν αυτό προσπαθεί να συλλάβει έννοιες άπιαστες, ίσως ακόμη μη διαμορφωμένες - μέχρι και μη γνωστές.

Ο τόνος είναι μελαγχολικός, κλειστοφοβικός αλλά όχι όπως νιώθεις στην αρχή μόνο ως κάτι τρομακτικό, αλλά και ως κάτι που καθώς περνά η ώρα σε κρατά ασφαλή, ανάμεσα σε ανθρώπους που αγαπάς, οικογένειες που επιλέγεις. Ο λόγος είναι πυκνός, αλλά όχι εξομολογητικός. Έχει τη ροή της διαρκούς πρόβας, όχι μόνο για μια παράσταση αλλά ίσως και για την ίδια τη ζωή. Ο Δημήτρης Παπαϊωάννου δεν ανοίγεται όπως ίσως θα περίμενε κανείς απέναντι σε μια κάμερα που τον σέβεται/θαυμάζει/παρατηρεί/παιζει μαζί του. Όσα δεν λέει όμως μπορείς να τα αναζητήσεις στα βλέμματα, τις σιωπές, τις μικρές εκρήξεις αναμνήσεων και το λάιτ (πόσο ειρωνικά, πόσο συγκινητικά, πόσο αληθινά) μοτίφ ενός πατέρα που φεύγει κι όμως βρίσκεται παντού από την αρχή της ταινίας μέχρι και το τέλος της.

Η «Καρδιά του Ταύρου» είναι μια ιστορία αγάπης. Ενός αγοριού που έκανε κόμικς και ενός κοριτσιού που κινη-

ματογραφούσε πεζοδρόμια. Η «Καρδιά του Ταύρου» είναι η ένωση των δύο βλεμμάτων τους - το καθένα να κοιτάζει για πρώτη φορά την Τέχνη του άλλου. Περίπου μια ιστορία ενηλικίωσης.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΡΑΝΑΚΗΣ

ΕΥΑ ΣΤΕΦΑΝΗ

Γεννήθηκε το 1964 στις ΗΠΑ και ζει στην Αθήνα. Σπούδασε πολιτικές επιστήμες στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και κινηματογράφο στην Ecole Varan, στο Παρίσι, στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης (M.A. in Cinema Studies) και στο National Film and Television School στη Βρετανία όπου ειδικεύτηκε στη σκηνοθεσία ντοκιμαντέρ. Το 1997 τελείωσε τη διδακτορική της διατριβή στο Πάντειο Πανεπιστήμιο στο τμήμα Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης. Είναι επίκουρη καθηγήτρια στο τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών. Έχει σκηνοθετήσει πάνω από 30 ταινίες, που κινούνται μεταξύ εθνογραφικού και πειραματικού κινηματογράφου. . Για τις ταινίες της έχει κερδίσει 4 βραβεία και 3 υποψηφιότητες..

Το έργο της έχει προβληθεί σε πολλά φεστιβάλ ανά τον κόσμο αποσπώντας διεθνείς διακρίσεις ενώ κινηματογραφικά φεστιβάλ και πανεπιστήμια όπως το New York University και το Columbia στη Νέα Υόρκη έχουν οργανώσει αφιερώματα στο έργο της. Από το 2000 και μετά έχει συμμετάσχει σε διεθνείς εικαστικές εκθέσεις, με σημαντικότερες την documenta14 και την Μπιενάλε της Βενετίας. Το τελευταίο της εικαστικό έργο, με τίτλο «Το Φωτεινό Σπήλαιο», είναι μια εγκατάσταση που δημιουργήθηκε μετά από ανάθεση του ΕΜΣΤ, στο πλαίσιο του κύκλου εκθέσεων «Κι αν οι γυναίκες κυβερνούσαν τον κόσμο;». Η Εύα Στεφανή ήταν μέντορας στο πρόγραμμα Onassis AiR για τις σεζόν 2024-25.

Φιλμογραφία: Η καρδιά του ταύρου (2025), Μέρες και νύχτες της Δήμητρας Κ. (2021), Υστερόγραφο (TV Series 2021), Mono andres (2019), Χειρόγραφο (Short 2017), Ο ναός της παρθένου (Short 2017), Η επιστροφή του Ε.Χ. Γονατά (Short (2012), Filoxenoumenoi (TV Series 2011), Λουόμενοι (2008), Αθήναι (Short 2007), Τι ώρα είναι; (Short 2007), Το κουτί (Short 2004), Παρασκήνιο (TV Series 1996–2003), Ακρόπολις (2001), Mein Gott, Europa (TV Series 2000), Η άδεια (Short 2000), Συγκάτοικοι (TV Movie 1999), Kleistoi horoi (TV Mini Series 1998), Γράμματα από το Άλμπατρος (Short 1996).

